

Σάν κάτι νά μοῦ μίλησε γλυκά μέσ στην καρδιά μου.
 Μὲ συνεπῆρε μιὰ χαρά, μιὰ θεία ἀνατριχίλα
 Κι ἀπὸ τὸν κάμπο ἡ μουσικὴ μὲ τ' ἀγερόκι ἐκύλα.
 Τῶνιωσα πὼς γιὰ μένανε θεϊκὸ ἦτανε σημάδι
 Γιατὶ ἐσεῖς κοιμόσαστε βαθειὰ μέσ στὸ σκοτάδι.
 Κῦστερα, ἡ θεία μουσικὴ στ' ἀστέρια πάει νὰ σβήσῃ—
 Τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ ἡ ψυχὴ ταχιά θ' ἀκολουθήσῃ.
 Γιὰ μένα ὅμως, μητέρα μου, δὲ θέλω νὰ θρηνηήσῃς
 Τὴν Ἐφῃ μόνο κοιτάζε νὰ τὴν παρηγορήσῃς
 Καὶ πὲς τοῦ Ρόμπιν μιὰ γλυκειά, μητέρα μου, λεξούλα,
 Θὰ βρῇ καλύτερη ἀπὸ μὲ κι ἀξιώτερη νυφοῦλα.
 Ἄν ζοῦσα-δὲ μπορῶ νὰ πῶ- ἴσως τὸν ἀγαποῦσα,
 Μὰ τώρα πάει πιά κι αὐτὸ μὲ κάθε ποὺ ποθοῦσα.
 Ὡ κοίτα ! ὁ ἥλιος φάνηκε· φωτοβολοῦν τὰ ὕψη,
 Μοζι φωτίζεται κὴ γῆ ποὺ ἀφίνω δίχως θλίψη·
 Κ' ἐκεῖ ποὺ δὲ θὰ πάω ξινὰ γλυκὰ τὸ φῶς του λάμπει
 Στ' ἄγρια λουλούδια ποὺ ἀπ' αὐτὰ θάναι γιομάτοι οἱ κάμποι...
 Ὡ τί γλυκὸ καὶ τρομερὸ ! θαρρῶ πὼς πρὶν βραδιάσει
 Τούτ' ἡ φωνὴ δὲ θὰ μιλή, τὸ σπίτι σου θ' ἀδειάσῃ·
 Ἐκεῖ ποὺ ἀγάλλονται οἱ πιστοὶ κοῖ ἅγιοι, ἐκεῖ θ' ἀνέβω !
 Ἀξίζει τούτη δῶ ἡ ζωὴ, γιὰ πές, νὰν τὴ λατρέβω ;
 Γιὰ πάντα, ναί, γιὰ πάντα ἐλεῖ πάνου κι ἀπὸ τὰ νέφη,
 Μητέρα, θὰ σᾶς καρτερῶ κ' ἐσένα μὲ τὴν Ἐφῃ.
 Θὰ γέρνω στοῦ Θεοῦ τὸ φῶς, σὰν στὰ δικὰ σου στήθη,
 Κεῖ ποῦναι ψέμα τὸ κακὸ κὴ βλάβη παραμῦθι.

ΝΙΚΟΣ ΛΑΪΔΗΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ ΓΕΙΒΕΛ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Ὅποιος νὰ βάλῃ θέλει στὴν κεφαλὴ στεφάνι
 καὶ τέλειος νὰ γενῇ,
 ἅς ζῇ, τὴν ἄλλῃ μέρα σὰ νᾶταν νὰ πεθάνῃ,
 κι ἅς προσπαθῇ σὰ νᾶχε μι' ἀθάνατη ζωή.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ